

VOLVO 164 UIT 1973 AL TWEE KEER ONDERHANDEN GENOMEN

EIND GOED, AL GOED

DOOR: MAX DE KRIJGER

Soms was de liefde van Jos van Helden groot voor de Volvo 164 en soms wilde hij hem verkopen. Maar die alles omvattende liefde overwon toch steeds weer. Niet een keer, maar twee keer heeft hij de Volvo 164 gerestaureerd. En toen pas weer de drang kwam om te verkopen, stak zijn zoon daar een stokje voor. De chique Zweed zal voor altijd onderdeel uit blijven maken van Huize Van Helden.



Toegegeven, je kunt toch niet gemakkelijk afscheid nemen van een Volvo die glimt, glanst en ook nog eens verrukkelijk rijdt. Al fluistert Jos in de voorjaarszon wel dat de automaat wat kan hakkelen en de wegligging soms wat zweverig kan zijn. Hij noemt de Volvo gekshe-rend een slagschip. Het is een bekende Volvo-kwaal en boven alles: deze 164 is eigenlijk ook gewoon hard aan twee paar nieuwe schok-dempers toe.

UITSTRALING

Eind van de vorige eeuw werd de liefde voor de 164 bij Jos al aangewakkerd, toen hij deze

bolide in een showroom zag staan. "Hij heeft de uitstraling van een bijzondere auto. Sportief, maar ook statig is hij. Met de leren bekleding voel ik me echt een directeur wanneer ik erin rijd. En nog steeds wordt hij mooi gevonden, ook door de jeugd. Met de motorkap open hoor ik altijd weer veel complimenten, ook door de Webers want die zijn niet alledaags", vertelt hij over de bolide. Nieuw was deze auto al prijzig, voor 25.000 gulden voor een 164 – een automaat met zonnedak – was je in 1973 de trotse eigenaar. Maar ook als klassieker had hij toen al een te hoge prijs voor Jos. Dus wachtte hij tot er een opknapper op zijn pad

kwam. En dat gebeurde, een 164 voor een groot deel verpakt in dozen werd de aankoop van zijn leven. Als een ja-woord moet het handjeklap hebben geklonken toen.

Hij toont de papieren, want die zijn erbij geleverd. Het is een Nederlandse auto, gekocht bij A.J. Weber en Zonen BV in Schiedam. Kopie deel 3 is afgegeven op 26 juni 1973. Tot 1993 heeft de Zweed gereden en toen was hij inmiddels in het bezit van de verkoper. Daar is hij vredig ingeslapen tot Jos hem wakker kuste. Nog een leuk dingetje is de originele lakstift die er ook bij zat, met daarop de lakverhouding





van de groen blauw metallic lak. De Volvo had die kleur en dat viel in de smaak bij Jos. De Volvo kon zijn kleur behouden.

DE OPERATIE

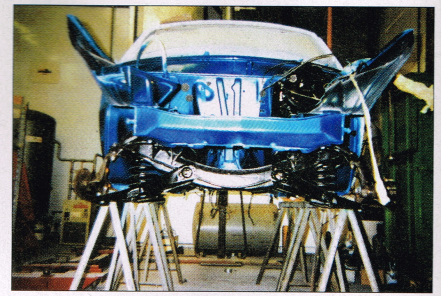
De eerste operatie kon beginnen. "Eerst strippen, nummeren en labelen. En dan begint het restaureren echt. Bij het stralen bleek een gat in de wielkast achter, dat is een bekende plek bij deze types. Dat geldt ook voor de kofferbak, de ophanging van de achterste schokbrekers en het front. Die waren helemaal verrot. Tijdens het restaureren denk je steeds: ik ben er. Maar telkens weer komt er een nieuwe klus bij. Ja, ook bij een degelijke Volvo. Ik had nieuwe plaatdelen



De tweede restauratie had minder voeten in de aarde

Links: de eerste restauratie was behoorlijk ingrijpend

besteld, maar deze er niet eroverheen maar erin gezet. Kloppen, terugtikken, lassen. Er is nu echt niets meer van te zien", vertelt hij zelfverzekerd. Dat werk was namelijk toen zijn vak. Trouwens is ook de paravent – de plaat voor de voorruit waar de ruitenwisserassen doorheen steken – een bekend zwak punt van de 164. Het staat vermeld in het oude handboek geschreven door Marten Gerritsen dat voor Jos een leidraad was. Daarin wordt ook vermeld dat de voorruitomlijsting een zwak punt is, al geldt dat vooral voor de vroege exemplaren. Ook roest in de puntlasnaden onder de dakgoot, de onderste rand – de felsnaad – van de portieren zijn aandachtspunten bij de Volvo's die tot 1973 zijn gebouwd.



Op metalen schragen is het makkelijk werken

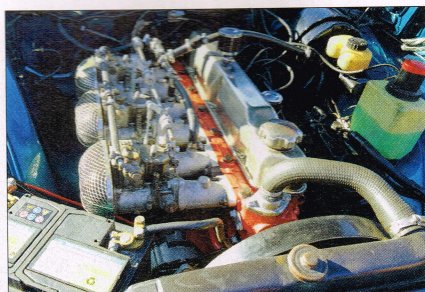
DAILY-DRIVER

Uiteindelijk is de Volvo jaren terug weer dapper op de weg gekomen en werd dagelijks gebruikt. Vakanties kan hij herinneren, met richting Winterberg panne als hoogtepunt. Het ging echter goed mis toen er een tweede auto deel uit ging maken van het gezin. De 164 kreeg een parkeerplaats buiten. Regen, wind en brandende zon doen een sterke Zweed niet veel goed. "Hij werd aftands, met groen mos op het groen blauwe metallic. Ik probeerde hem dus maar te verkopen, maar het lukte niet", blikt hij terug. Het voelde moedeloos, maar uiteindelijk werd het ontbrekende verkoopsucces wel de redding. Wanneer de auto





De motor werd helemaal gedemonteerd en gereviseerd door een specialist



En dat ziet er nu zo uit. De drie dubbele Webers kwamen in plaats van de Strombergs. Maar nu twijfelt de eigenaar daarover...



De originele lakstift, met daarop de lakverhouding van de groen blauw metallic lak. Dat is natuurlijk best bijzonder

niet te verkopen is, dan moet hij weer opgeknappt worden. Dat moet Jos gedacht hebben. Misschien eerst als opwelling, maar later als concreet plan. Een aanpak die beter en nog preciezer dan de eerste keer moet gaan gebeuren, en zo geschiedde.

OPERATIE TWEE

Niet alleen veel geld, maar ook veel tijd heeft hij erin gestoken om de Volvo weer nieuw te maken. "Hij werd weer helemaal gestript. Alle lijstjes nieuw, achterlichten, interieur, hemel, zonnedak. Ze werden hier in huis wel flauw van alle rekeningen", zegt hij terugblikkend op de aderingingen in het familiebudget. Maar hij zette

door, zo nodig met een rammelende maag. Gelukkig waren de ingrepen niet zo groot als tijdens de eerste restauratie, want toen was hij al goed behandeld tegen roest. De body, het front, de achteras en voorterrein zijn toen geschooneerd, lees voorzien van 'opgespoten' zinklaag. Maar toch was er nog genoeg te doen. "De motor, die ging helemaal uit elkaar. Dat heb ik laten doen trouwens. De automatische versnellingsbak is gereviseerd al is dat zoals al eerder vermeld nog steeds een dingetje. Hij schakelt slecht. Ik heb veel tijd gestoken in de deurop-hanging, dat was echt een strijd om perfectie. Ik deed dat heel voorzichtig, met het portier op mijn knieën. Dat was een enorme klus."

BEADEMING

En toen kwam ook nog de midlife om de hoek kijken. Een snelle Volvo, dat was zijn grote verlangen. Hij pakt de rekeningen erbij, met daarop omschreven hoe het factuurbedrag is opgebouwd. Nokkenas, nokkenas montagepasta, nokvolgers, stoterslangen, dubbele klepveren, veerschotels, aanpassen zitting zwaardere klepveren, kop vlakken, klepgeleider inlaat, klepgeleider uitlaat, inpersen klepgeleider, slijpen kleppen en zitting, inlaatspruitstukken, motorverf en koppakking. En nog een rekening. "Ik wilde de motor ook wel eens kietelen. Er kwam dus een snelle nokkenas in en drie dubbele Webers erop. En de Strombergs gin-





gen eraf. De 164 heeft nu een flink koppel en 190 in plaats van 165 paardenkrachten", zegt hij, maar beseft nu toch ook wel dat meer vermogen hem niet onoverwinnelijk maakt. De midlife is afgezwakt, terug naar het gewone, al is dat natuurlijk relatief bij zo'n klassieke Volvo. "De Webers zullen spoedig worden vervangen

door de Strombergs", zegt hij vastberaden. Het taxatierapport komt boven tafel. 'Eindconclusie taxateur: (algemeen kwaliteitsoordeel, uitspringende zaken e.d.): Het is een zeer fraaie gerestaureerde Volvo 164 in top staat.' Daar is hij trots op, als een pauw. Eind goed, al goed zou je denken. Maar niets is minder waar. Jos lijkt wispelturig, kortgeleden kwam weer een opwelling om de Volvo te verkopen. Met dat kapitaal zag hij een camper voor zich die

hij naar eigen smaak zou opbouwen en inrichten. Zoonlief stak echter een stokje voor de verkoop van de vertroetelde 164. Hij neemt de Volvo over, een klassieker die al zo lang in de familie is die laat je niet meer gaan. Toch?

Zoon Niek heeft dus twee Volvo's. Die van pa en die van zichzelf. Hij is ook de trouwe bezitter van een 242. Deze Zweed is ook nog in goede staat. Hij is door de vorige eigenaar al gerestaureerd. En geloof het of niet, die vorige eigenaar kocht hem van een oud vrouwtje. Bij een meeting in Best werd deze 242 uit de rij gehaald bij de entree en kregen de Van Helden's een heuse Vip behandeling. Niet alleen omdat hij in goede conditie is, ook deze tweedeurs uitvoering is een zeldzame verschijning.

